

IRONIA

La fibromiàlgia i la seva incidència en el món laboral.

Així resava l'enunciat de l'article d'una revista especialitzada, un article com n'hi ha molts altres, però que en mi em va encendre el far de la memòria, d'una memòria malauradament minvant però a l'hora selectiva, doncs amb el temps, he après a llençar a la paperera de reciclatge tot allò que em fa mal i a tenir sempre a mà, aquells records que endolceixen la meva existència.

En aquests moments i sense quasi bé ni adonar-me'n, em trobo furgant dins la paperera de reciclatge, triant i destriant tot el que fa referència al inici de la meva malaltia ara fa uns 25 anys.

En aquell temps vivia immersa en un daltabaix; el meu castell de fades s'havia enfonsat i entre les seves restes s'hi podien trobar les deixalles d'un immadur amor de joventut, cobert amb la pàtina d'un amarg desencís.

La lluita en solitari per uns fills als que tirar endavant i una feina a la que m'aferrava com si es tractés d'un únic salvavides en mig d'un mar embravit.

Al cap de poc temps, van començar aquells dolors desconeguts i a la vegada indescriptibles, que no em deixaven dormir ni quasi be viure, i que anaven acompanyats d'un esgotament comparable al que sent una mare quan acabar d'infantar.

Jo ignorava completament que era tot allò que li succeïa al meu cos, fins que un dia vaig decidir comentar-li a la meva doctora i va ser ella la que em va parlar per primer cop de la fibromiàlgia.

Vaig continuar anant a la feina com si res em succeís. Per sort tenia una feina en la que la major part del temps estava asseguda i hi havia dies que ni tan sols m'aixecava ni per anar a esmorzar ni per anar al servei, doncs ho

preferia abans de passar pel calvari que em representava mourem del meu lloc, era talment com viure empresonada dins la meva cadira.

Així s'anaven succeïen els dies, sense dormir, sense forces, sense perspectives d'una solució o d'un alleujament.

A mi, des de petita, sempre m'havien dit que "a la feina ningú en vol de persones malaltes" i per tant, em vaig abstenir de fer cap comentari al respecte perquè per damunt de tot el que jo volia era conservar-la. I pel que fa a la família, doncs els meus fills eren massa petits i era absurd fer-los partícips del meu patiment i pel que feia als pares doncs eren grans i no els volia preocupar.

Puc dir, no sé si amb pena o amb orgull, que durant tot aquest període vaig treballar sense que ningú arribés a conèixer la meva malaltia, i ho vaig fer complint amb les tasques que se m'encomanaven, intentant a la vegada, planyem el menys possible.

Durant quasi bé 20 anys, vaig compaginar com bonament vaig poder i saber, la meva feina amb la meva malaltia. I en aquest camí i en aquesta lluita, m'hi van acompanyar: la meva família, les autèntiques amistats, psicòlegs i diversos professionals de la medicina.

Des d'aquestes ratlles m'agradaria dir que aquesta dolença, amb ajut i força de voluntat, es pot superar tot i que, malauradament i depenen de les circumstàncies que t'envolten, també es possible que es doni el cas de que hi hagi una nova recaiguda, tal com a mi em va succeir.

Quan ja els dolors havien desaparegut, quan la depressió ja s'havia esvaït, quan ja podia anar a treballar sense pensar em com o quan em podria llevar de la cadira, o com aguantaria els dolors dels braços i de l'esquena, em vaig quedar a l'atur on ja hi porto 4 anys i sense massa perspectives de trobar feina. I si això ja és prou dramàtic per si mateix, ara s'ha agreujat, doncs la

010 IRONIA

fibromiàlgia m'ha tornat a envair i tot i que no deixo de lluitar, reconec que les forces d'ara ja no son les que tenia abans i que no ha deixat de ser una ironia del destí el fet de que, just quan em vaig curar, em quedés sense feina, i ara estic malalta i malvivint amb 426 € al mes. Per tant, en el meu cas, puc dir que la fibromiàlgia no ha incidit de cap de les maneres en la meva vida laboral, però si que ho ha fet en canvi el fet de trobar-me injustament a l'atur, a una edat en la que, donades les actuals circumstàncies, difícilment tornaré a trobar feina.

La memòria i la veritat, tenen com a preu aquest brot de rebel·lia que amago en el meu interior, en clar contrast amb un món exterior que em pessiga de manera quasi tan bèstia com ho fa la vida, per això, de vegades, no puc creure en el que veig i he de creure en el que sento per continuar vivint.

LLUM